ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΜΗ ΜΕΛΟΥΣ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ.—Νέα ἑρμηνεία τοῦ χωρίου Α΄ Κορινθίων ζ΄ 36 - 38, *ὑπὸ* ***Μάρκου Σιώτου********. Ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ἰωάνν. Καλιτσουνάκη.

Εἰς τὴν Α΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου κεφ. ζ΄ 36 - 38 ἀναγιγνώσκονται ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς: «Εἰ δέ τις ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ νομίζει, ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος, καὶ οὕτως ὀφείλει γίνεσθαι, ὃ θέλει ποιείτω· οὐχ ἁμαρτάνει· γαμείτωσαν. Ὃς δὲ ἕστηκεν ἑδραῖος ἐν τῇ καρδίᾳ, μὴ ἔχων ἀνάγκην, ἐξουσίαν δὲ ἔχει περὶ τοῦ ἰδίου θελήματος, καὶ τοῦτο κέκρικεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, τοῦ τηρεῖν τὴν ἑαυτοῦ παρθένον, καλῶς ποιεῖ. Ὥστε καὶ ὁ ἐκγαμίζων καλῶς ποιεῖ, ὁ δὲ μὴ ἐκγαμίζων κρεῖσσον ποιεῖ». Εἰς τὸ χωρίον τοῦτο γίνεται λόγος περὶ τοῦ χρέους ἀνδρός τινος ἔναντι τῆς ὑποθέσεως τοῦ γάμου τῆς «ἑαυτοῦ παρθένου». Ὁ ἀκριβὴς καθορισμὸς τῆς ὑπαρχούσης σχέσεως μεταξὺ τῆς ἐν λόγῳ παρθένου καὶ τοῦ ἀνδρὸς τῆς ὑπὸ ἐξέτασιν περικοπῆς ἀποτελεῖ πραγματικὸν σταυρὸν διὰ τοὺς ἑρμηνευτὰς τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Πρὸς καθορισμὸν τῆς σχέσεως ταύτης διετυπώθησαν ἤδη ἀπὸ τοῦ γ΄ μ.Χ. αἰῶνος αἱ κάτωθι θεωρίαι· α) ἡ θεωρία τῆς πατρικῆς σχέσεως· β) ἡ θεωρία τῆς μνηστείας· γ) ἡ θεωρία τῆς κηδεμονίας· δ) ἡ θεωρία τῆς πνευματικῆς συμβιώσεως ἀνδρὸς μετὰ γυναικός, ἢ ἡ ἄλλως λεγομένη θεωρία τῶν συνεισάκτων· ε) ἡ θεωρία τῆς προσωπικῆς ἑκάστου παρθενικῆς ἁγνότητος. Τῶν θεωριῶν τούτων κύρια χαρακτηριστικὰ εἶναι· α) ἡ ἀντίληψις, καθ' ἣν ἡ λύσις τοῦ ὅλου προβλήματος ἔγκειται ἁπλῶς εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς ὑπαρχούσης προσωπικῆς σχέσεως μεταξὺ τῆς παρθένου καὶ τοῦ ἀνδρὸς τῆς περικοπῆς· β) ἡ ἀδυναμία αὐτῶν νὰ ἐξομαλύνουν τὰς γλωσσικὰς καὶ πραγματικὰς δυσκολίας τοῦ κειμένου καὶ νὰ παρουσιάσουν ἑρμηνείαν καθαρὰν καὶ ἱκανοποιητικήν· γ) ἡ ὑπὸ ἑκάστης ἐξ αὐτῶν προβολὴ νέων δυσκολιῶν, ὡς καὶ πολλῶν ἀτόπων εἰς τὴν κατανόησιν τῆς περικοπῆς. Οἱ ἑρμηνευταὶ τῆς ὑπὸ ἐξέτασιν περικοπῆς τασσόμενοι ἑκάστοτε ὑπὲρ τῆς μιᾶς ἢ ὑπὲρ τῆς ἄλλης τῶν ἀναφερθεισῶν θεωριῶν, πράττουν τοῦτο οὐχὶ ἐκ λόγων πεποιθήσεως, ἀλλ' ἁπλῶς ἵνα ἐκφράσουν τὴν προτίμησίν των ἐπὶ μιᾶς ἐκ τῶν ἤδη γνωστῶν ἑρμηνειῶν. Οὐδεὶς τῶν ἑρμηνευτῶν ἐσκέφθη ποτέ, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀναζητηθῇ ὑπὸ τὴν λέξιν «παρθένος» ὅλως εἰδική τις ἔννοια καὶ ὅτι ἐνταῦθα ἡ λέξις «παρθένος» χρησιμοποιεῖται ὡς εἰδικὸς ἐκκλησιαστικὸς ὅρος, οὐχὶ δὲ κατὰ κυριολεξίαν.

---

* MARKOS A. SIOTIS, **Eine neue Auslegung zu I. Korinth. 7, 36 - 38.**

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δίδει διὰ τῆς ὑπὸ ἐξέτασιν περικοπῆς ἀπάντησιν εἰς συγκεκριμένον ἐρώτημα, ὑποβληθὲν πρὸς αὐτὸν γραπτῶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου. Οὕτως εἶναι δυνατὸν νὰ λεχθῇ, ὅτι ἡ λύσις τοῦ ὅλου προβλήματος ἔγκειται εἰς τὴν διακρίβωσιν τοῦ ἐρωτήματος τούτου, ὅπερ ὑπηγορεύθη προφανῶς ἔκ τινος σοβαροῦ προβλήματος, ἀπασχολήσαντος ὁλόκληρον τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κορίνθου καὶ οὐχὶ μεμονωμένα τινὰ ἄτομα. Ὡς εἶναι γνωστόν, ἡ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ἐνδιεφέρθη ζωηρῶς ἤδη ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτῆς ἡμερῶν οὐ μόνον διὰ τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν ἠθικὴν ἐξύψωσιν τῶν μελῶν της, ἀλλὰ ἐξ ἴσου καὶ διὰ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν αὐτῶν καὶ συμπαράστασίν των. Μόνον οὕτως εἶναι δυνατὸν νὰ κατανοηθῇ καλῶς ἡ στενὴ συνύφανσις τῶν καθαρῶς πνευματικῶν διαφερόντων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς ὑπ᾽ αὐτῆς ἀναληφθείσης ἐνωρίτατα καὶ καλῶς ὀργανωθείσης κοινωνικῆς φροντίδος, πρὸς οὐσιαστικὴν ἀντιμετώπισιν τῶν πολλῶν ἀναγκῶν τῶν μελῶν αὐτῆς. Οὕτω παρατηρεῖται καὶ περὶ τοῦ προβλήματος τῆς ὑπὸ ἐξέτασιν περικοπῆς, ὅτι τοῦτο ἔχει ἐξ ἴσου κοινωνικὸν καὶ πνευματικὸν χαρακτῆρα καὶ ὅτι ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς κοινωνικῆς μερίμνης τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν κορασίδων, παρέχει τὴν οὐσιαστικὴν καὶ μόνην ὀρθὴν ἀπάντησιν ἐπὶ τοῦ λίαν ἀκανθώδους ἑρμηνευτικοῦ τούτου προβλήματος. Διὰ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ἀποδεικνύεται σαφῶς, ὅτι ἡ λέξις «παρθένος» χρησιμοποιεῖται ἐνταῦθα ἀντὶ τῆς λέξεως ὀρφανή, ὡς καὶ ἐν τῷ τότε Ἰουδαϊσμῷ, εἰς δήλωσιν πάσης ὀρφανῆς κορασίδος, τελούσης ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἢ καὶ τὴν ἔμμεσον φροντίδα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ οὐχὶ εἰς δήλωσιν ἁπλῶς τῆς τελούσης ἐν παρθενίᾳ ἀγάμου κόρης.

Τὴν ἀναζήτησιν τῆς εἰδικῆς ταύτης ἐννοίας τῆς λέξεως παρθένος καὶ εἰς τὴν ὑπὸ ἐξέτασιν περικοπήν, ἤτοι ὡς ὅρου ἐκκλησιαστικοῦ, δηλοῦντος πᾶσαν ὀρφανὴν κόρην εὑρισκομένην ὑπὸ τὴν φροντίδα τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιβάλλει καὶ ἡ εἰς τὸν στίχον 34 τοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου τῆς Α′ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς παρουσιαζομένη διάκρισις μεταξὺ «ἀγάμου γυναικὸς» καὶ «παρθένου». Ὑπὲρ τῆς χρήσεως ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς λέξεως παρθένος ἀντὶ τῆς λέξεως ὀρφανὴ συνηγοροῦν καὶ οἱ ἑξῆς σοβαροὶ λόγοι· α) ἡ παρατηρουμένη ἔν τε τῇ Καινῇ Διαθήκῃ καὶ τῇ μεταποστολικῇ γραμματείᾳ γενικὴ ἀποσιώπησις τῆς ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν κορασίδων ἀδιαμφισβητήτου ἰδιαιτέρας κοινωνικῆς φροντίδος τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἦτο ἀδύνατον, ὡς μαρτυρεῖται πολλαχῶς, νὰ ἔχῃ ἐκδηλωθῇ τόσον ζωηρῶς μόνον ὑπὲρ τῶν χηρῶν καὶ οὐχὶ καὶ ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν κορασίδων· β) ἡ παρουσιαζομένη, εἰς τὰ γραπτὰ κείμενα, σχεδὸν πάντοτε μετὰ τῶν χηρῶν τῆς Ἐκκλησίας μνεία καὶ τῶν παρθένων· γ) ἡ πρᾶξις τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῶν χηρῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν, ἡ ἐκδηλωθεῖσα εἰς τόσον ἔντονον βαθμόν, ὥστε αὕτη νὰ ἐπηρεάσῃ σοβαρῶς καὶ τὸ πολίτευμα αὐτῆς, διὰ τῆς συστάσεως τοῦ θεσμοῦ τῶν διακόνων, τῶν

τάξεων τῶν χηρῶν καὶ τῶν παρθένων, ὡς καὶ τὴν καθόλου λειτουργικήν της ζωήν, διὰ τῶν κοινῶν ἐκείνων τραπεζῶν, τῶν γνωστῶν ὡς «ἀγαπῶν», διὰ τῶν τακτικῶν ἐράνων, διὰ τῆς συστάσεως εἰδικῶν ἱδρυμάτων περιθάλψεως, ὡς καὶ διὰ τῆς ἀναθέσεως τῆς διατροφῆς τῶν τε χηρῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν εἰς εὐπόρους καὶ εὐυπολήπτους χριστιανικὰς οἰκογενείας· δ) ἡ ἱστορία καθόλου καὶ ἡ ἐν τῇ ζωῇ τῆς Ἐκκλησίας θέσις τῆς τάξεως τῶν παρθένων· ε) ἡ σοβαρότης μεθ' ἧς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀντεμετώπισεν ἀπ' ἀρχῆς τὸ ὅλον θέμα τῆς προνοίας τῶν ὀρφανῶν κορασίδων, ἥτις καὶ ἐκφράζεται διὰ τῆς ὑπ' αὐτῆς συστηματικῆς ἀποφυγῆς τοῦ ὀνόματος ὀρφανή, ὡς καὶ διὰ τῆς ἀντ' αὐτοῦ χρήσεως τῆς τιμητικῆς προσωνυμίας «παρθένοι», μάλιστα δὲ μετὰ τοῦ προσδιορισμοῦ «παρθένοι τῆς Ἐκκλησίας»· (τὴν προσωνυμίαν ταύτην ἐπέβαλλον οὐ μόνον θρησκευτικοί, ἀλλὰ καὶ ψυχολογικοί, ὡς καὶ κοινωνικοὶ λόγοι)· στ) ἡ σαφὴς καὶ κατηγορηματικὴ μαρτυρία ἐκκλησιαστικῶν τινων κειμένων ὑπὲρ τῆς χρήσεως τῆς λέξεως παρθένος ἀντὶ τῆς λέξεως ὀρφανή. Ἐκ τῶν ὀλίγων ἄλλωστε κειμένων τούτων προσάγονται ἐνταῦθα ὡς περισσότερον ἀντιπροσωπευτικὰ τῆς χρήσεως ταύτης τὰ κάτωθι δύο χωρία ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν. Τὸ πρῶτον τούτων (IV 1,1) ἔχει ὡς ἀκολούθως· «Ὀρφανοῦ δέ τινος γενομένου χριστιανοῦ ἤτοι παιδὸς ἢ παρθένου, καλὸν μὲν ἵνα τις τῶν ἀδελφῶν οὐκ ἔχων τέκνον προσλαβόμενος τοῦτον ἔχῃ εἰς παιδὸς τόπον, τὴν δὲ παρθένον ὁ ἔχων υἱὸν δυνάμενον αὐτῇ ταῖς τοῦ γάμου ὥραις συγχρονῆσαι συζεύξῃ». Ὡσαύτως καὶ τὸ δεύτερον (IV 1,2) ἔχει ὡς ἕπεται· «Πρὸς τούτοις πλείων ὑμῖν ἔστω φροντὶς περὶ τῶν ἐν ὀρφανίᾳ, ὅπως αὐτοῖς μηδὲν ἐνδέῃ· τῇ μὲν παρθένῳ, μέχρις ἂν ἔλθῃ εἰς ὥραν γάμου καὶ ἐκδῶτε αὐτὴν ἀδελφῷ· τῷ δὲ παιδὶ χορηγίαν πρὸς τὸ καὶ τέχνην ἐκμαθεῖν...». Διὰ τῆς ἀποδείξεως τῆς χρήσεως τῆς λέξεως παρθένος ἀντὶ τῆς λέξεως ὀρφανὴ εὐοδοῦται πλήρως ἡ ἑρμηνεία τοῦ ὑπὸ ἐξέτασιν χωρίου. Πρὸς τούτοις καὶ πλεῖστα ἄλλα θέματα τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας διαφωτίζονται ἐπαρκῶς διὰ τῆς ἑρμηνείας ταύτης, ὡς πιστοποιεῖται διὰ τῆς λίαν ἐμπεριστατωμένης μελέτης τοῦ ὅλου θέματος τῶν παρθένων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἥτις θέλει ἔλθει λίαν προσεχῶς εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. Ἀξιολογώτερα τῶν θεμάτων τούτων εἶναι· α) ἡ κατ' ἀπομίμησιν τῆς πράξεως τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀνάθεσις εἰς εὐυπολήπτους καὶ εὐκαταστάτους χριστιανικὰς οἰκογενείας τῆς διατροφῆς χηρῶν καὶ ὀρφανῶν, ὡς τοῦτο μαρτυρεῖται ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, προκειμένου μὲν περὶ τῶν χηρῶν σαφῶς ἐν τῇ Α' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῇ κεφ. ε' 16, προκειμένου δὲ περὶ τῶν ὀρφανῶν κορασίδων ἐν τῇ ὑπὸ ἐξέτασιν περικοπῇ, ὡς ἑρμηνεύεται αὕτη διὰ τῆς παρούσης ἀνακοινώσεως· β) ἡ φροντὶς τῆς ἀποστολικῆς καὶ τῆς μεταποστολικῆς Ἐκκλησίας οὐ μόνον διὰ τὴν καλὴν ὀργάνωσιν τῆς τάξεως τῶν παρθένων, ἀλλ' ἐξ ἴσου καὶ διὰ τὸν γάμον αὐτῶν· γ) ἡ καλυτέρα διαφώτισις τῆς ὅλως σκοτεινῆς προϊστορίας ὡς καὶ τῆς πρώτης ἐξελί-

ξεως τῆς τάξεως τῶν παρθένων. Διὰ τῆς ἑρμηνείας ταύτης διαφωτίζονται ἀκόμη καὶ ἄλλα τινὰ θέματα τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὡς ἡ χρῆσις τοῦ ὅρου παρθένος ὡς προσωνυμίας τῆς Θεοτόκου, πολὺ πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· αὐτὴ αὕτη ἡ ὑπόθεσις τῆς παραβολῆς τῶν δέκα παρθένων (Ματθ. κε' 1 - 13)· ἡ ἐν τῷ ναῷ ζωὴ τῆς προφήτιδος Ἄννης, ὡς παρθένου καὶ μετὰ τὴν χηρείαν αὐτῆς. Πρβλ. Πράξ. θ' 36 - 42.

Ἡ ὁλοσχερὴς ἀντιμετώπισις τῶν πολλαπλῶν καὶ δυσχερεστάτων κοινωνικῶν προβλημάτων, τῶν δημιουργουμένων διὰ τῆς προσφυγῆς χιλιάδων ἐνδεῶν, ἰδίᾳ δὲ χηρῶν καὶ ὀρφανῶν, εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ἦτο ἔργον ἐξόχως βαρὺ καὶ δύσκολον. Παρὰ ταῦτα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ κατώρθωσε νὰ ἀντιμετωπίσῃ θριαμβευτικῶς ἀκόμη καὶ τὰ πλέον δυσχερῆ τῶν κοινωνικῶν αὐτῆς προβλημάτων, ὡς ἦτο καὶ ἡ δυσχέρεια τῆς διὰ γάμου ἀποκαταστάσεως πασῶν τῶν ὀρφανῶν κορασίδων, ὡς καὶ τῶν χηρῶν, δίδουσα πνευματικὴν λύσιν εἰς αὐτά, λ.χ. διὰ τῆς ἐντόνου προβολῆς τοῦ ἰδεώδους τῆς παρθενίας καὶ διὰ τῆς καλλιεργείας μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς, ἰδίᾳ τῶν τάξεων τῶν χηρῶν καὶ τῶν παρθένων, τοῦ θρησκευτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὡς καὶ τῆς ὁλοψύχου ἀφοσιώσεως εἰς τὰ ἔργα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸν Νυμφίον αὐτῆς Χριστόν. Εἰς τοῦτο μεγάλως συνέβαλε καὶ ἡ καλὴ καὶ αὐστηρὰ ἐκκλησιαστικὴ ὀργάνωσις τῶν τάξεων τῶν μελῶν αὐτῆς εἰς λειτουργήματα, ὑπηρεσίας καὶ θεσμοὺς πνευματικούς, ὡς τὰ τῶν διακονισσῶν καὶ τῶν γυναικείων μοναχικῶν ταγμάτων. Πλὴν ὅμως ἡ καλὴ τούτων ὀργάνωσις προεκάλεσε καί τινας ἀντιδράσεις, ἡ σοβαρωτέρα τῶν ὁποίων ἐξεδηλώθη διὰ τῆς ἐμφανίσεως τῶν συνεισάκτων. Ἡ ἔρευνα τῆς ἱστορίας τῶν τάξεων τῶν παρθένων καὶ τῶν χηρῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἐμφάνισις τῶν συνεισάκτων δὲν εἶναι ἄσχετος πρὸς τὰ προβλήματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐδημιούργει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡ πληθώρα τῶν χηρῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν κορασίδων, τῶν ἐχουσῶν ἀνάγκην τῆς φροντίδος αὐτῆς.

*

Ὁ Ἀκαδημαϊκὸς κ. **Ἰω. Καλιτσουνάκης** παρουσιάζων τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ κ. Μ. Σιώτου εἶπε τὰ ἑξῆς.

Τὸ χωρίον τῆς Πρώτης πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, κεφ. ζ', 36 - 38, ἀποτελεῖ διὰ τοὺς ἑρμηνευτὰς τῆς Καινῆς Διαθήκης πραγματικὸν σταυρὸν (crux interpretationis). Ἡ σχέσις μεταξὺ τῶν προσώπων, τῶν ὑποδηλουμένων ἐν αὐτῷ, ἀνδρός τινος καὶ μιᾶς παρθένου, ἑρμηνεύεται ποικιλοτρόπως. Οὕτως ὑπεστηρίχθη ὅτι πρόκειται : α) περὶ πατρὸς καὶ θυγατρός· β) περὶ τῆς πρώτης περιπτώσεως τοῦ ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ β' μ.Χ. αἰῶνος σαφῶς μαρτυρουμένου θεσμοῦ τῆς πνευματικῆς συμβιώσεως ἀνδρὸς μετὰ γυναικός, ἤτοι περὶ τῆς ἀπαρχῆς τῆς ἐμφανί-

σεως τῶν συνεισάκτων γυναικῶν· γ) περὶ ζεύγους μεμνηστευμένων· δ) περὶ χρήσεως τῆς λέξεως *παρθένος* ὑπὸ γενικωτέραν ἔννοιαν, εἰς δήλωσιν δηλαδὴ τῆς σαρκικῆς ἁγνότητος τῶν Χριστιανῶν, ἀδιακρίτως φύλου.

Ὁ καθηγητὴς Μᾶρκος Α. Σιώτης, ἀποδεικνύει κατόπιν ἐμπεριστατωμένης μελέτης, ὅτι ἡ λέξις *παρθένος* χρησιμοποιεῖται εἰς τὸ χωρίον τῆς Πρώτης πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, κεφ. ζ′ 36 - 38, πρὸς δήλωσιν ἐνηλικιωθείσης ὀρφανῆς κόρης, τελούσης ἀπὸ μακροῦ, τῇ φροντίδι τῆς ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ τὴν προστασίαν Χριστιανοῦ τινος. Τὴν ἑρμηνείαν ταύτην ὁ κ. Σιώτης στηρίζει : α) εἰς τὴν χρῆσιν τῆς λέξεως παρθένος ἀντὶ τῆς λέξεως ὀρφανὴ (Ἀποστολικαὶ Διαταγαί, IV 1, 1 καὶ 2, 2)· β) εἰς τὰ μέτρα τῶν Συναγωγῶν τοῦ ὀψίμου Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τῆς πρώτης Ἐκκλησίας πρὸς προστασίαν τῶν χηρῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν κορασίδων, τὰς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία ἀπέφευγε, διὰ λόγους ψυχολογικοὺς καὶ πνευματικούς, νὰ ὀνομάσῃ ὀρφανὰς καὶ ὠνόμαζε παρθένους.

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 9ΗΣ ΙΟΥΝΙΟΥ 1964

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΙΩΑΝΝ. ΞΑΝΘΑΚΗ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΕΚΛΟΓΗ ΑΝΤΕΠΙΣΤΕΛΛΟΝΤΩΝ ΜΕΛΩΝ

Ἐξελέγησαν ἀντεπιστέλλοντα μέλη τῆς Ἀκαδημίας εἰς τὴν τάξιν τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν, α) ὁ κ. **Χαράλαμπος Γάτος,** β) ὁ κ. **Χρῆστος Παπακυριακόπουλος.**

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΜΗ ΜΕΛΩΝ

ΣΤΡΩΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑ.— **Sur l'âge et les relations stratigraphiques des calcaires et des serpentines du littoral de Mantoudi (Eubée),*** *par* ***C. Guernet*** **. Ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Μ. Κ. Μητσοπούλου.

Considérés comme crétacés par Teller (1879) puis plus précisément comme cénomaniens par Deprat (1904) les calcaires de la petite chaîne qui borde la côte égéenne depuis Krya Vryssi au NO jusqu'à la baie de Mantoudi au SE m'ont livré une faune d'âge très différent, jurassique supérieur. Par ailleurs, le passage des calcaires aux serpentines est conforme aux descriptions faites au cours de ces dernières années en maintenant plusieurs points des zones internes (Pélagonienne et Subpélagonienne) des Dinarides.

La stratigraphie des calcaires du littoral de Mantoudi est toutefois difficile à reconstituer, la végétation ici assez abondante gênant les observations dont l'interprétation est en outre rendue problématique par la présence de nombreuses petites failles. Le pendage est relativement faible vers le SE,

* C. GUERNET, Ἡ ἡλικία καὶ αἱ στρωματογραφικαὶ σχέσεις τῶν ἀσβεστολίθων καὶ τῶν σερπεντινῶν τῆς παρακτίου ζώνης τοῦ Μαντουδίου.

** (Laboratoire de géologie du S.P.C.N. 1 rue Guy de la Brosse, Paris (5ème).